

Като останж да кисне Дорчѣ у всенародный-тъ имотъ на софійанцы, они отъ негодование кѣмъ него не сакахж и да проминжтъ край митрополія-та, а камо ли да влѣзатъ вжтрѣ. Нѣ като зе да са раздава отъ тыя дни слухъ по градъ-тъ, че Дорчѣ зель да испраща фурчѣве-тѣ си нощямъ и отъ день на день си прибираль пратушинж-тж, за да са исчисти нѣкожъ ношъ отъ Софія.....

[До тукъ свършва ржкописътъ на дописката, който се пази въ Арх. отд. на Соф. Н. библи. п. 86, № 7489. Нейното продължение взимаме отъ в. Дунавскыи Лебедъ, г. I, бр. 44 отъ 11. VIII. 1861 г.].

Дай Боже! Българи-тѣ отъ подозрѣние да не бы този хыщникъ да имъ изиграе нѣкожъ другж значителнж ролж, като има при себе (у всенародн. на софійцы имотъ) сичкы-тѣ имъ най-скжпы драгоценности запечатаны у еднж стаж, да развали печатъ-тъ и да смжкне, та да испрати съ партушинж-тж си нѣщо отъ нихъ, като намѣри благоврѣміе, че никой не дохожда да го навизда, — събрахж ся и ся наговорихж чрѣзъ единъ харзуаль да прѣдложѣтъ желаніе-то си и да попросѣтъ отъ медзлишь-тъ единъ човѣкъ, кой да присжтствува при отвараніе-то на стаж-тж съ общенародны-тѣ на софійцы църковны потрѣбности, за да видѣтъ, ако стоѣтъ сичкы-тѣ, и да ги прибержтъ. За това нѣщо два пжти ся относѣха до пашѣ-тж, но той имъ не позволи, до дѣкжто не видѣ, че народъ-тъ не престае отъ да иска това да ся удовлетвори; та третій-тъ пжтъ прати и народны-тѣ миллетъ-башии съ другы-тѣ българе. Чюдно нѣщо! Наистинж чюдно! Какво има да докундисва на Н. Пр. софійска валія, ако българи-тѣ отиджтъ у всенародный си имотъ да обидѣтъ, да ли имъ стоѣтъ общенародны-тѣ принадлежности?! Твърдѣ неумѣстно възбраненіе на Хасанъ Тахсенъ пашѣ. Българи-тѣ, като дошли у митрополіж-тж, прѣгледали си нѣща-та и ги прибрахж у общенародно-то Софійско бълг. училище. Некоя си, кои-то были не запечатани у стаж-тж, та ги былъ зель Дорчо, за да ги употрѣблѣва, като ги поискали, не ги далъ, а ся изразилъ съ думытѣ: „Азъ имамъ записъ отъ Гедсона, какво съмъ купилъ сичко у митрополіж-тж; тыя дни я ще васъ направи, я имамъ да земамъ отъ васъ, а не вые отъ мене. Испразнете митрополіж-тж, приберете си, що е ваше, че менѣ сж потрѣбны стаи-тѣ, азъ зимжсь щж ви бждж гостъ“. Българи-тѣ му казали само: „Ные слѣдъ нѣколко дни ще дойдемъ да видимъ, кой ти даде тжжъ власть да посвоявашъ чужды имотъ, съгласува ли ся това съ Хати-хумаюнъ-тъ“.

Тукашни-тѣ простодушници, отъ какъ ся не заплелъ съ нихъ тоя прѣчь, немжтъ мира интригѣи прѣдъ пашѣ-тж, нѣ онъ (Дорчо) нека бжде увѣренъ, че да си стжпи на вратъ-тъ, не ще има, що да имъ стори; не може ни най-малко да поколебае постоянството имъ, както сапикасвамъ, че они сж ся твърдѣ юнашкы заузели да ся старажтъ, до гдѣ не имъ са испълни желаніе-то да исчезне тоя вѣлкъ изъ помежду имъ.

На Дорчя, види ся, не съвсѣмъ пукнало перде-то на очи-тѣ, та хладно-крѣвно гледа на сичкы-тѣ тыя върху му укору. Отъ тыя дни му пристигвжтъ полица за полица и длѣжници тѣ го залѣгжтъ за пары, а той лѣже